

Sygnatura akt VIII C 2013/16

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko W. C.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2013/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 kwietnia 2016 roku powód - (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu W. C. powództwo o zapłatę kwoty 8.314,72 zł

wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 27 października 2010 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. umowy bankowej nr (...). Umowa ta została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na naruszenie jej postanowień przez pozwanego, w części dotyczącej warunków spłaty. Następnie pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który po opatrzeniu go klauzulą wykonalności stał się podstawą wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W dniu 19 grudnia 2014 roku na podstawie zawartej umowy o przelew wierzytelności, powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód

w L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 6)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie

żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(protokół skrócony wraz z wyrokiem zaocznym k. 86)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2010 roku pozwany W. C. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na mocy której, bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 6.581,99 zł. Kwotę kredytu na zasadach określonych w umowie pozwany zobowiązał się spłacić do dnia 16 października 2015 roku w miesięcznych ratach po 168,57 zł każda (z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, nie wyższą niż 131,57 zł), płatnych do 16-go dnia każdego miesiąca.

W dniu 30 grudnia 2014 roku sporządzono skierowane do pozwanego zawiadomienie, że wszelkie prawa i roszczenia (...) Bank S.A. z tytułu umów kredytu zostały przeniesione na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego zawiadomienia pozwanemu.

W dniu 15 października 2015 roku wystosowano do pozwanego wezwanie do zapłaty, które na dzień jego sporządzenia wynosiło kwotę 8.712,82 zł. W aktach brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego zawiadomienia pozwanemu.

(kserokopia umowy k. 51-57, kserokopia dyspozycji uruchomienia pożyczki k. 59, kserokopia wniosku o udzielenie pożyczki k. 60, kserokopia karty informacyjnej pożyczkobiorcy k. 61, kserokopia zawiadomienia k. 50, kserokopia wezwania do zapłaty k. 49, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z elektronicznego załącznika nr 2 do umowy przelewu wierzytelności nr (...) pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) Wierzytelności Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z dnia 19 grudnia 2014 roku wskazano, że zadłużenie pozwanego W. C. wynosi łącznie kwotę 8.330,27 zł. Załącznik ten sporządzony w formie tabeli nie jest opatrzony żadnym podpisem.

Powód nie załączył do akt sprawy umowy przelewu wierzytelności, zawartej w dniu 19 grudnia 2014 roku z pierwotnym wierzycielem (...) Bank Spółką Akcyjną, która miała obejmować wierzytelność wynikającą z umowy kredytu gotówkowego nr (...) zwartej między pozwanym a pierwotnym wierzycielem.

(wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dn. 19.12.2014 r. k. 11, okoliczności bezsporne)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 13 kwietnia 2016 roku powód wskazał, że wysokość zobowiązania dłużnika wynikającego z umowy nr (...), według stanu na dzień wystawienia tego wyciągu, wynosi łącznie 8.314,72 zł, w tym kapitał w kwocie 5.261,22 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 10)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego W. C. wynikająca

z zawartej przez pozwanego z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. w dniu 27 października 2010 umowy kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzycelność względem pozwanego od (...) Bank Spółki Akcyjnej wobec nie złożenia stosownej umowy cesji obejmującej przedmiotową wierzycelność.

Legitymacji czynnej powoda nie dowodzi załączony do akt sprawy wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzycelności z dnia 19 grudnia 2014 roku, w którym jako strony umowy wskazano powoda oraz (...) Bank S.A.. Tego rodzaju dokument nie może bowiem stanowić i nie stanowi dowodu na fakt nabycia przez powoda wierzycelności względem pozwanego. Wobec braku podpisów stron pod wskazanym dokumentem i nie złożenia umowy, do której stanowić miały załącznik, nie można go nawet postrzegać w kategoriach dokumentu prywatnego, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c.,

i tak ograniczałaby się do domniemania, że autor dokumentu złożył oświadczenie nim objęte. W przedmiotowej sprawie nie wiadomo natomiast nawet tego kto takie oświadczenie miały złożyć. Przedmiotowy wydruk, bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, tj. umową cesji zawartą – jak wynika z tytułu dokumentu – między powodem a (...) Bank S.A., nie ma żadnej materialnej mocy dowodowej.

Również załączony do pozwu wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to również dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wierzycelności względem pozwanego.

Tym bardziej nabycia wierzycelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi złożone do akt zawiadomienie z dnia 30 grudnia 2014 roku oraz wezwanie do zapłaty z dnia 15 października 2015 roku, co do których w ogóle brak informacji by te otrzymał pozwany bądź przynajmniej zostały do niego nadane. Dokumenty te stanowią wyłącznie dokumenty prywatne, do którego aktualne pozostają wcześniejsze rozważania, co do ich mocy dowodowej. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Omawiane dokumenty w żaden sposób nie dowodzą zawarcia pomiędzy wymienionymi wyżej stronami umowy przelewu wierzycelności.

Podkreślić w tym miejscu należy, że powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycelności pieniężnych na dużą skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób bezsporny wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym określoną, konkretną wierzycelność, wobec wskazanej osoby.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycelność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu

art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie. Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać

bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że powód nie wykazał również, że pozwany w istocie zawarł umowę stanowiącą źródło roszczenia pozwu. Podkreślić w tym miejscu należy, że strona powodowa powoływała się w pozwie na konkretną umowę zawartą przez pozwanego tj. umowę (...) wobec czego badaniu przez Sąd podlegała jedynie to konkretne zdarzenie prawne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04 (OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać

co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie,

ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (patrz wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; porównaj także wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64 i wyrok SN z dnia 1 czerwca 1965 roku, I PR 136/65). Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

Zauważyć również należy, że zmiana stanowiska przez stronę powodową

– przytoczenie nowych okoliczności faktycznych dla uzasadnienia żądania strony

- w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalne, zgodnie bowiem z treścią art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Niedopuszczalna jest przy tym zarówno zmiana powództwa w zakresie przedmiotowym (roszczenia procesowego), jak i podmiotowym - celem ustabilizowania już na samym początku postępowania zakresu sprawy i skupienia się na wyjaśnianiu konkretnego roszczenia pomiędzy konkretnymi podmiotami, które znają sprawę od samego początku (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 505⁴, pod red. Piotra Pogonowskiego, wyd. LEX).

Do akt sprawy zawodowy pełnomocnik powoda załączył jednak jedynie umowę (...).

Strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu w zakresie jego wysokości. Uzasadniając roszczenie powód przedstawił wyłącznie umowę kredytu z dnia 27 października 2010 roku (...), która jednak opiewała na inną kwotę niż dochodzona przedmiotowym powództwem, co uniemożliwia weryfikację twierdzeń powoda, co do obowiązku zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Te ostatnie są przy tym zupełnie nieprecyzyjne w zakresie sposobu wyliczenia dochodzonego zadłużenia, w szczególności nie wiadomym jest jaka była początkowa data powstania zaległości w spłacie, od której naliczone zostały odsetki karne, w jakim okresie te zostały wyliczone.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem i w konsekwencji powództwo zasługiwało na oddalenie.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy przy tym wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu a wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.